

Prawdziwą „kuźnię poglądów” w sprawach literatury dla dzieci i młodzieży stały się po roku 1900 czasopisma przeznaczone dla młodego odbiorcy. Atakowano periodyki najbardziej poczytne w ostatnich dziesięcioleciach: „Przyjaciela Dzieci” i „Wieczory Rodzinne”. W roku 1902 powstało „Moje Pisemko”, tygodnik dla dzieci, redaktorką została Maria Buyno-Arctowa, która prowadziła je z przerwami do roku 1936. Pod Jej kierunkiem pismo stało się bardzo atrakcyjne. bogato rozbudowano dział powieści odcinkowych. Współpracownikami „Mojego Pisemka” byli tacy autorzy, jak Antonina Domańska, Maria Dynowska, Artur Oppmann i in.

Wstało „Moje Pisemko”, tygodnik dla dzieci, redaktorką została Maria Buyno-Arctowa, która prowadziła je z przerwami do roku 1936. Pod Jej kierunkiem pismo stało się bardzo atrakcyjne. bogato rozbudowano dział powieści odcinkowych. Współpracownikami „Mojego Pisemka” byli tacy autorzy, jak Antonina Domańska, Maria Dynowska, Artur Oppmann i in.

Nowe tendencje w czasopiśmiennictwie wyrażał ukazujący się w ciągu niespełna dwóch lat dwutygodnik (przekształcony później na tygodnik) „Promyk” z dodatkiem dla dzieci — „Promyczek”. Do komitetu redakcyjnego weszły znane działaczki oświatowe: Jadwiga Klemensiewiczowa, Helena Radlińska (Orsza), Marcelina Kulikowska, Janina Mortkowiczowa i in. Utwory literackie zamieszczali: Janusz Korczak (tutaj drukowany był w latach 1909—1910 cykl „Na koloniach letnich”), Janina Porazińska, Helena Boguszewska, Bronisława Ostrowska, Wacław Sieroszewski i inni.

W okresie międzywojennym czasopisma dla dzieci i młodzieży¹ odgrywały ważną rolę zarówno pod względem kształtowania postaw moralnych i estetycznych małych czytelników, jak i formowania nowego modelu literatury dla dzieci. W momencie odzyskania niepodległości Polski nastąpiło szczególne

¹ Józef Zbigniew Białek *Literatura dla dzieci i młodzieży w latach 1918 – 1939*

uwypuklenie integracyjnych funkcji tak literatury, jak i prasy dziecięcej, dostosowanej do nowych zadań estetyczno-poznawczych i wychowawczych. Dużą rolę odgrywała przede wszystkim prasa Związku Nauczycielstwa Polskiego, wydawana przez wydawnictwo „Nasza Księgarnia”. Czasopisma dziecięce Związku, początkowo nie różniące się formą od wielu magazynów literackich, w drugim dziesięcioleciu swego istnienia zmieniły koncepcję tak, aby móc pełnić funkcje służebne w stosunku do szkoły. Proces ten przebiegał w kilku stadiach i zakończył się stworzeniem całego zestawu czasopism dziecięcych, wydawanych według rygorystycznie ustalonej koncepcji i ściśle podporządkowanych potrzebom nauczania.